

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **F. S.**, nar. X, ev. č. X, státní příslušnost N., zastoupené opatrovníkem: Sdružení občanů zabývajících se emigranty, Mostecká 5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 6. 2012 č.j. OAM-52/LE-LE05-P20-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) azylového zákona zastavil. Členským státem Evropské unie, který je příslušný k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bylo určeno Spojené království Velké Británie a Severního Irska.

V žalobě žalobkyně namítá porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, azylového zákona a Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Směrnice Rady 2005/85/ES. Konkrétně bez dalšího bližšího upřesnění vytýká žalovanému, že nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti jelikož si pro vydání napadeného rozhodnutí neopatřil dostatek podkladů a neprovedl důkazy, které byly pro zjištění skutkového stavu potřebné. Žalobkyně dále nepovažuje za dostatečné a přesvědčivé ani odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně také nesouhlasí s postupem žalovaného, který napadené rozhodnutí vydal, aniž si zajistil informace ze země jejího původu, čímž porušil nejen § 19 odst. 1 azylového zákona, ale také čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES.

V závěru své žaloby žalobkyně poukazuje na porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jehož se měl žalovaný dopustit tím, že v průběhu správního řízení nezjistil, zda žalobkyni ve Spojeném království nehrozí vydání do země jejího původu, což by znamenalo ohrožení jejího života a svobody.

Současně žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku její žalobě.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, kdy poukázal především na její obecnost a na skutečnost, že žalobkyně nijak neprokázala nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem, když dbal na zachování všech práv žalobkyně poskytovaných jí právním řádem České republiky.

Žalovaný uvádí, že při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, z dostatečných podkladů ve spisovém materiálu i z obecných znalostí, že Spojené království v rámci azylového řízení dále posoudí návrat žalobkyně do vlasti dle principu *non-refoulement*. Není tedy důvod se na základě zhodnocení výše uvedených skutečností domnívat, že by žalobkyni ze Spojeného království automaticky hrozilo vydání do její vlasti, jak se žalobkyně obává.

Žalovaný má za to, že se nedopustil žádné nezákonnosti a žalobkyně nebyla jeho postupem zkrácena na jejích právech.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně přicestovala do České republiky dne 24. 2. 2012 z Londýna. Při hraniční kontrole v tranzitním prostoru letiště Praha Ruzyně – Terminál 1 se prokázala padělaným finským cestovním dokladem znějícím na cizí jméno. S žalobkyní bylo dne 25. 2. 2012 zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění, během něhož požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice. O této žádosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, na jehož základě byla žalobkyně dne 27. 6. 2012 letecky eskortována na území Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, jelikož žalovaný dospěl k názoru, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná neboť Česká republika není státem příslušným k rozhodování o uvedené žádosti.

Podle § 10a písm. b) azylového zákona „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.*“

Na případ žalobkyně se vztahuje právní úprava obsažená v nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „*Dublin II*“). Jak již bylo zmíněno, správní řízení bylo žalovaným zastaveno [srov. § 10a písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) azylového zákona], neboť k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je příslušný jiný členský stát Evropské unie. K určení příslušného státu se použije nařízení Dublin II, jež stanoví nejen kritéria pro určení příslušného státu, ale též postupy členských států v případech, v nichž nejsou k rozhodnutí o žádosti příslušné.

Zdejší soud v posuzované věci hodnotil, zda byla žalovaným správně aplikována kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu a zda byly naplněny podmínky pro předání žalobkyně do Spojeného království.

V kapitole III nařízení Dublin II je stanoveno pořadí kritérií rozhodných pro určení příslušného státu, přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole. Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobkyně použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že právě výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v čl. 6, 7, 8 a 9 nařízení Dublin II. V případě kritéria dle čl. 10 odst. 1 nařízení Dublin II žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nedovoleným způsobem ze třetí země překročila hranice Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a tudíž je, v souladu s uvedeným článkem, právě tato země příslušná k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

S daným závěrem se soud ztotožňuje, jelikož žalovaný si pro jeho učinění opatřil dostatek důkazů a zároveň nedošlo k uplynutí dvanáctiměsíční lhůty od nedovoleného překročení hranice žalobkyní, po níž by možnost aplikace tohoto kritéria určení příslušnosti zanikla.

Obsah správního spisu je podle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Nelze dát tudíž za pravdu námitkám žalobkyně, která žalovanému vytýkala nedostatečně objasněný skutkový stav. Tento byl žalovaným zjišťován pouze do té míry, která byla nezbytná pro určení příslušnosti. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k faktu, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále posuzovat žádost žalobkyně po věcné stránce. Nelze tudíž souhlasit s tvrzením žalobkyně, že žalovaný měl v průběhu správního řízení zjišťovat, zda žalobkyni ve Spojeném království nehrozí vydání do země jejího původu, což by znamenalo ohrožení jejího života a svobody. Jak soud ozřejmí dále, žalovaný zcela v souladu s nařízením Dublin II vyrozuměl příslušné orgány Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, které s přijetím žalobkyně souhlasily a právě jejich úkolem bude žádost žalobkyně věcně posoudit.

Soud neshledal pochybení žalovaného ani ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin II, podle něhož jestliže se členský stát, ve kterém byla podána žádost o azyl domnívá, že k posouzení žádosti o azyl je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána, vyzvat druhý členský stát, aby žadatele převzal. Byť se soudu ze spisového materiálu nepodařilo přesně určit, kdy byla žádost podána, souhlas Spojeného království Velké Británie a Severního Irska s přijetím žalobkyně obdržela česká strana dne 18. 6. 2012 a je tudíž zřejmé, že žádost České republiky byla podána včas a v souladu s čl. 17 nařízení Dublin II.

K návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě soud uvádí, že o této otázce nerozhodoval, jelikož mu ze správního spisu bylo známo, že napadené rozhodnutí, jehož účinku chtěla žalobkyně zabránit, bylo již fakticky vykonáno a to konkrétně dne 27. 6. 2012. Na věcné projednání žaloby a přezkoumání napadeného rozhodnutí však uvedená skutečnost neměla žádný vliv a žalobkyni tudíž byla poskytnuta náležitá soudní ochrana.

Soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu, který ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že Česká republika není státem příslušným k rozhodování o žádosti žalobkyně o

udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí bylo proto vydáno v souladu se zákonem a soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s.jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. 3. 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně